

Duchovné slovo (online – bez verejnosti),
Bratislava (Nový kostol),
Pamiatka zosnulých, 1. 11. 2020; ES 679

Milí bratia, milé sestry, milí priatelia!

Ešte intenzívnejšie ako inokedy v tieto dni **spomíname** na tých, ktorí nás do večnosti predišli, ktorí nám boli blízki, ale už nie sú s nami: **na našich zosnulých** rodičov, starých rodičov, krstných rodičov, iných príbuzných, ale aj na dobrých priateľov, či kolegov. **Myslíme na prijatú lásku, na prijaté dobro**, na čas prežitý s nimi, na to, čo sme od nich mohli prijať, čo sme sa od nich naučili, ale aj na to, čo sme im už asi nestihli povedať. Ak aj od momentu rozlúčky s nimi už uplynulo čo aj mnoho rokov, predsa pri spomienkach sa naše srdce znova zachveje, nezabúdame na našich drahých a možno sa pýtame: **Čo je teraz s nimi?**

To bola aj **otázka kresťanov v cirkevnom zbore v Tesalonikách**, ktorým písal apoštol Pavel. **Oni veľmi silno očakávali, že Pán Ježiš príde na tento svet znova** ešte počas ich života, že to zažijú – že zažijú ten deň, keď Ježiš ako víťaz nad diablom, hriechom, smrťou, bude manifestovať túto svoju moc celému

svetu. Títo kresťania zároveň videli, že mnohí veriaci v Krista zomierajú bez toho, aby zažili splnenie tohto veľkého očakávania a tak logicky prichádzali **neistota a otázky: Keď títo naši spoluveriaci zomreli, nebudú o niečo ukrátení? Ak sa nedožili dňa, keď opäť príde Kristus, nebudú nejako znevýhodnení?** – Nebudú mať menej, ako dostaneme my?

Pavel im odpovedá v **1. Tesalonickým 4, 13 – 18**:
„13 Nechceme však, bratia, aby ste nevedeli o zosnulých, aby ste sa nermútili ako ostatní, ktorí nemajú nádej. 14 Lebo keď veríme, že Ježiš umrel a vstal z mŕtvych, tak aj Boh privedie spolu s Ním všetkých, ktorí umreli v Ježišovi. 15 Lebo to vám hovoríme slovom Pánovým: my, ktorí zostaneme nažive až do Pánovho príchodu, nepredídeme tých, čo umreli, 16 lebo keď (zaznie) povel a hlas archanjela a Božia trúba, sám Pán zostúpi z neba, a najprv vstanú tí, čo umreli v Kristovi, 17 potom my, ktorí zostaneme nažive, budeme spolu s nimi uchvátení v oblakoch do vzduchu v ústrety Pánovi, a tak budeme stále s Pánom. 18 Tak sa potešujte navzájom týmito slovami.“

Možno otázky veriacich v Tesalonikách nie sú našimi otázkami, no to, že nás nezamestnávajú ešte neznamená, že odpovede na ne nie sú aj pre nás dôležité. V Pavlových slovách si preto všimnime **3 dôrazy**:

1) Je rozdiel, či smútime s nádejou, alebo bez nádeje.

Ak zomrie niekto, koho sme mali radi, sme smutní – a to bez ohľadu na to, či sme kresťania, alebo nie. Veď zármutok nad stratou blízkeho, je forma lásky. Keď bytosť, ktorú sme mali radi zrazu chýba, je to rana, ktorá páli, ktorá bolí – rana, ktorá je otvorená. Chýba nám kontakt, chýbajú nám rozhovory, láskavý dotyk. Kde bolo ľudské teplo a prijatie, zavládol chlad a prázdnota. **Božie slovo neodmieta emocionálny zármutok nad smrťou milovaného človeka.** Nezavrhuje to, že sme smutní. Sám Pán Ježiš plakal, keď zomrel jeho priateľ Lazar (J 11, 35). Biblia zdôrazňuje, že **je rozdiel, či smútime s nádejou, alebo bez nádeje.** Aj kresťanov smrť blízkych bolestne zasiahne, ale neprepadajú beznádeji.

Istý umelec, volal sa Ernst Ginsberg, **pripodobnil smrť k víchrici. Tá v noci zbavila všetky stromy listov a**

oni vyzerali ako metly. Iba blázon by pri pohľade na tieto stromy bez listov veril, že kedysi bolo leto a tie stromy boli úplne zelené. A ešte nerozumnejším by sa javil ten, kto by mienil (keď sa díval na tieto stromy), že leto opäť príde. A práve tento **veriaci nerozum**, hovorí onen autor, **je najistejšou pravdou na zemi**, hoci by všetko svedčilo proti nej. **Smrť nie je absolútny koniec.** To zdôrazňuje aj Pavel, keď píše: **„Nechceme však, bratia, aby ste nevedeli o zosnulých, aby ste sa nermútili ako ostatní, ktorí nemajú nádej“ (v. 13).** **Povedané inak: teda chceme, aby ste mali nádej. – To je prvý Pavlov dôraz.**

2) Dôraz druhý: Naša nádej nie je vymyslená. Sú ľudia, ktorí sa nazdávajú, že smrťou všetko končí. No veľa je aj tých, ktorých nádej je vymyslenou. Ich nádejou je, že do neba prídu všetci. Keď zomrela tá alebo oná osobnosť, možno ste to počuli aj Vy – tvrdenie, že odišla do speváckeho, do hereckého, do filmového, hokejového, muzikantského (a ktovie ešte akého) neba... Alebo, že zosnulí sa zmenia na nebeské bytosti a strážia nás. Takáto

nádej je vymyslená. Je falošnou útechou orientovanou na ľudské prania a fantázie.

Nádej kresťanov však nie je vymyslená. Jej základom je Ten, kto povedal o sebe, že je cestou, pravdou i životom: **Ježiš Kristus** (J 14, 6). Kto Mu verí a patrí, má nádej, ktorá nie je falošná, nie je pochybná, je nádejou, ktorá nesklame – nezahanbuje (R 5, 1 – 2 . 5). „*Lebo keď veríme, že Ježiš umrel a vstal z mŕtvych, tak aj Boh privedie spolu s Ním všetkých, ktorí umreli v Ježišovi*“ (v. 14). Nedúfame v hocičo, v nejaké nami vymyslené – vytvorené nádeje, nedúfame vo vlastné predstavy, fantázie či útechy. Naša nádej nie je vymyslená. Je založená na Pravde: Ježišovi – ktorý svojou smrťou prijal trest za naše hriechy a ako On vstal z mŕtvych, aj nás Boh vzkriesi k večnému životu. „*Pretože ja žijem, aj vy budete žiť*“ (J 14, 19b), sľúbil náš Pán. Práve týmito sľubmi Božieho slova sa ako veriaci v Krista smieme potešovať. **Ved' dverami do neba nie je smrť** – smrť ako taká – **ale Spasiteľ Ježiš Kristus**. On o sebe povedal: „*Ja som dvere*“ (J 10, 9). Božie slovo svedčí, že **večný život** u Boha nie je automatickou súčasťou odchodu z tejto časnosti, ktorú si každý môže nárokovať, ale večný život je

Božím **darom milosti** (R 6, 23) **pre veriacich v Krista Ježiša**.

3) Ten tretí dôraz: znie nám z Pavlových slov a ním je to krásne potešenie – evanjelium: **Budeme stále s Kristom**. Nie je dôležité poradie, či niekto zomrel skôr alebo neskôr. Hoci všetci si prajeme požehnaný, dlhší život, ale napokon nie je dôležité, či žijeme mnoho rokov alebo kratšie. Zamerať sa nemáme ani na špekulácie o presnom opise priebehu posledných udalostí (konca sveta). **Na čom záleží, je viera v Krista dosvedčovaná láskou k ľuďom** (Gal 5, 6). **Na čom záleží, je prijatie sľubov Božieho slova**. Podstatná je dobrá zvesť, že keď Pán opäť príde, všetci, ktorí v Neho veria – živí i mŕtvi – budú spolu s Ním. Budú s Ním spojení. Nik nebude ukrátený. **S Kristom nám Boh daroval všetko** (Rímskym 8, 32). Touto nádejou na nádherné veľké spoločenstvo s Pánom Ježišom Kristom sa máme potešovať – a to my, veriaci navzájom – no aj pri spomienkach na tých, ktorí nás vo viere v Krista do večnosti predišli. Amen.

Použitím viacerých prameňov: [Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár](#)